

1. 10. 2017 - Bojujme!

1. čtení: Lk 6, 25-28

Píseň: 614 - Vzdávám ti, Bože, chválu svou

Základ kázání: 1Tim 1, 18 - 2, 4

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

bojujte. Bojujte, bojujte dál!

Nikoli však za sebe. Za svá ega, rodiny, důležitost nebo vliv. Nebojujme za svou moc - člověk žádnou mocí nedisponuje, leč její iluzí.

Nebojujme silou otevřenou ani skrytou. Nebojujme manipulacemi, vydíráním, povyšováním sebe nebo ponižováním bližních. Nebojujme *proti* něčemu - lidem nebo myšlenkám. To všechno činí pohané. A prohrávají. A tak vnášejí zlo do světa.

Bojujme *dobrý* boj. Ne však dle svého svědomí - ne boj dobrý podle mě. Ale podle Stvořitele světa. Boj Ježíše Krista, Božího Syna, v cíli i prostředcích. Boj, který stojí a padá s nejmocnější zbraní, kterou člověk disponuje: Modlitbou.

Jenže kdy naposledy jsme bojovali Boží dobrý boj, jínž je modlitba za nepřátele? Za ty, kteří nám ubližují? Kdy jsme se modlili za spásu a dobro všech těch, kvůli kterým se nám vaří krev v žilách a „otvírá kudla v kapse“?

Kdy jsme se naposledy modlili za ty, kteří vstoupili po pozici zodpovědnosti či autority (υπεροχη - hyperoché; 1Tim 2, 2)? Za ty, kteří mají v rukou lidskou iluzi moci?

Božím dobrým bojem (džihádem!) jsou přítomni na prvním místě modlitby za nepřátele a za všechny, kteří přijali jeho vlády, rozhodování a zodpovědnosti. Modlitby za sebe samotné a blízké jsou často projevem našeho hříchu, slabé víry a sobectví. Našeho lidství. Copak tak málo věříme, že se Hospodin postará o své věrné?

Naopak oním „Božím obrazem“ v nás, ke kterému jsme byli stvořeni, tím jsou modlitby za nepřátele a lidi nesoucí zodpovědnost. Za zlé a ubližující. Za ty, kteří mě štvou. Modlitby za vládcu a jejich poradce, za soudce a policisty, za faráře a kněze, za mé nadřízené, za exekutory a vrahy, zloděje a násilníky, lháře a pokrytce, sobce a pyšné. Ne náhodou byli právě tito centrem kázání již minulý týden. Vždyť je to pastorální epištola! Jak by mohli přicházet právě tito lidé do kostelů a slyšet Boží zákon, který je v první řadě pro ně, když se za ně ani my nemodlíme, ačkoli to máme činit „na prvním místě“?

Tak někteří křesťané zcela všedně a běžně selhávají ve svém poslání. Pohlčení zdáním přehršle vlastních problémů se odmítají účastnit služby světu a potřebným (= diakonie!) mimo okruh svých blízkých. Za to by si od těch „tam venku“ klidně nechali někteří za diakonii platit. Pokud by to jen trochu šlo. Místo aby zněli hlasité modlitby za Andreje Babiše, Miloše Zemana, Donalda Trumpa, Kim-čong-una, toho zloděje, co mě loni okradl, za bratra či sestru, kteří mě nebetyčně štvou atd.

Vždyť modlitba je to jediné, čím člověk nemůže do světa vnést hřích a tak zlo. Ve svých formulacích a představách zůstává modlitba stejně hříšnou jako jiné lidské jednání - ale působení modlitby nezáleží na člověku. Modlitba je předložením přání Bohu. Co a jak s modlitbou bude, už je zcela mimo lidský vliv. Díky Bohu za to!

Proto si nelze nic „vymodlit“. Proto se má člověk modlit - a v první řadě za své nepřátele. Za zlé. Za ty, kteří mi osobně ubližují. Za ty, kteří se rozhodli přijmout jeho rozhodování i v zemi, kde se do přijetí zodpovědnosti nikomu nechce, ale vyjadřovat se ke všemu bez přijetí zodpovědnosti za cokoli, to nám jde velice. Inu, komunismus v nás i nadále s radostí přežívá.

Je nápadné, jak snadno vyslovujeme díkyvdání. Prosby za naše blízké a milované většinou také. Přitom prosby, modlitby, přímlyvy a díkyvdání za politiky, policisty, soudce, vládcu se mají konat na prvním místě (1Tim 2, 1). Inu není diskuse o tom, že i Církev je hříšná.

A tak se modleme - častěji než dřív. Modleme se za všechny v pozici autority a zodpovědnosti. Když nepodporujeme ani modlitbou ty, co nesou zodpovědnost, jak by mohlo cokoli v lidské společnosti fungovat?

Nebo opravdu myslíme, že naše lidská slova a činy jsou víc než modlitba? Pak jsme stejní, jako pohané. Pak jsme pohané. Klanějící se božstvu sebe sama. Božstvu člověka. A ohlédněme se za dvaceti i padesáti lety vlády ideologie lidské práce, podle které si „to dobře zařídíme sami“!

V Českobratrské církvi evangelické se jen zcela výjimečně modlíme za faráře. Aby vůbec nějací byli. Tak se nedivme, že jich razantně ubývá už dvacet, třicet let. Jako společenství i jedinci se jen výjimečně modlíme za ty, kteří nám ublížili nebo ubližují - a ještě k tomu osobně, jmenovitě. Natožpak s přáním jejich spásy. Přestože právě „to je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“.

Přitom takové jednání vede k tichému a pokojnému životu. K životu v opravdové zbožnosti a vážnosti: Že se modlíme za nepřátele, za zlé a škůdce skutečné i jen domnělé v naší lidské hlouposti a nadutosti. Že se za ně přimlouváme potichu i nahlas. Žádná lidská práce nenahradí jednu jedinou přímluvu, prosbu nebo díkůvzdání. Tím spíše, když se modlitba a vlastní práce nikdy a nijak nevyklučují.

Vůlí Spasitele Boha je totiž spása *všech* lidí. Poznání pravdy *všech* lidí. K poznání pravdy však neumíme vést ani vlastní děti, mnozí pak ani sami sebe. Bez modliteb za nepřátele a nesoucí odpovědnost. A vést ke spáse? To je zcela mimo diskusi. Bez modliteb za nepřátele a nesoucí odpovědnost.

Tak i dnes, při letošním Díkčinění, nechme stranou vlastní osobnosti, osoby a situace. Nechme stranou ta díkůvzdání, která jsou pro nás tak snadná, protože sobecká - za to, že já se mám dobře, že my se máme dobře. Děkujme naopak za každého, kdo s odvážným chvěním vstupuje do pozice autority - v zaměstnání i ve volném čase. Od učitelů přes policisty a kněze až po soudce a

politiky. Děkujeme za takové i proto, že sami na takovou oběť a zodpovědnost nemáme většinou ani odvahu ani schopnosti.

A prosme za ně. Každý den. Za ty, kteří nesou břímě zodpovědnosti za lidské společenství alespoň trochu dobře. A ještěš daleko více prosme za ty, kteří jsou zlí, sobečtí, hrabiví. Takové modlitby jsou opravdovou zbožností! Ty jsou vážností před Hospodinem, před Ježíšem Kristem, před Duchem svatým.

Takové činění je dobrým bojem. Je džihádem - dosl. „úsilím kráčet po Boží cestě“. Kristus se takto přimlouval i za své vrahy, zatímco umíral na kříži. Tak proč je to takový problém pro nás v teple domova?

Možná proto, že když už se za zlé a nepřátele modlíme, pak prosíme, aby byli takoví, jaké je chceme my. Aby se nepřátelé a lidé disponující mocí změnili dle našich představ. Aby naplnili naše očekávání. Což je pravým opakem zbožnosti. A tak pravým opakem snahy o spásu a poznání pravdy pro všechny lidi. A tak pravým opakem toho, co je vážností v Božích očích: Spása všech lidí a poznání pravdy všech lidí je Boží vůlí. Ne změna ku obrazu či přání kohokoli z nás. I kdyby nás byla většina.

Proto je právě džihád modliteb dobrým Božím bojem. Proto je modlitba za nepřátele a ubližující tím jediným mocným činem, který má člověk na dosah ruky. Bez tohoto boje nemůžeme spět ani vést k poznání pravdy, natožpak ke spáse kohokoli. Tak ho bojujme, bojujme dál!

Amen.

Píseň: 500 - Já chtěl bych, Bože můj